

Buông Xả Được Sao... ?

Nghe ngâm thơ, khuyên ta nên buông xả *,
Hiểu nôm na, hãy buông bỏ muện phiền,
Chuẩn bị đường, về cảnh giới thần tiên,
Không ưu tư, thôi buồn thương, lo nghĩ.

~0~0~0~0~0~

*Năm tháng qua đi, Thu tàn, Đông đến,
Lá vàng lìa cành, cây trụi, tuyết rơi...
Ngày qua ngày, di chân theo tuổi đời,
Tóc đổi màu, kiếp người chưa hẳn dứt!*

*Nếu vẫn biết còn người chưa tỉnh thức,
Bán quê hương, cướp giật tài sản người,
Gieo đau khổ, chất thù hận khắp nơi,
Đang tâm giết hàng triệu người vô tội!*

*Quê hương ấy lắm than sao tránh khỏi,
Cuộc đời này còn đầy rẫy thương đau,
Kiếp phù sinh, giúp được gì cho nhau?
Sao vội tránh, đành thờ ơ, buông bỏ?!*

*Dẫu tương lai ngày hồi hương chưa rõ,
Nhưng còn người, sẽ còn mãi niềm tin,
Giữ cho nhau chút tình quê thiêng liêng,
Nuôi hy vọng... một ngày mai tươi đẹp.*

*Vẫn biết rằng, trời sinh xong, đất diệt,
Nhưng vì đời còn vương nợ máu xương,
Đã nhận bao nhiêu? Sao lại tìm đường?
Quên trần gian, dọn mình về cõi phúc...!*

*Muốn buông xả, sao không đành từ bỏ?
Ném công danh, phú quý lúc sinh thời?
Sao đầu hàng gần đoạn cuối kiếp người?
Sao đành tâm lo riêng mình thanh thản?!*

*Việt Nam ơi! Quê hương đang lâm nạn,
Người Việt ơi! Đành buông xả được sao?!*

* Thơ diễn ngâm BUÔNG XẢ của Quang Tuấn

Thiên-Thu
Canada, 11-2012